

[Henning Philipsen.]

sterens og hermed regeringens handlefrihed begrænses til at iværksætte foranstaltninger eller undladelse heraf.

Afgørelsen af, om der finder dumping sted, træffes ikke af den ansvarlige minister, træffes ikke af den ansvarlige regering, ej heller af dette folketing, den træffes af Kommissionens embedsmænd i Bruxelles. Om folketinget er enig med Kommissionen, spørges der ikke om. Hvis regeringen er enig med Kommissionen, er der for regeringen kun denne ene udvej, at man kan bekæmpe dumping, men man kan ikke bekæmpe dumping på baggrund af vilkår, som folketinget måtte foreskrive regeringen. Det er den afgørende forskel, og jeg synes, den er særdeles væsentlig. Forskriften for, hvordan man vil kunne bekæmpe dumping, gives altså ikke hverken af regering eller folketing, men af Kommissionen i Bruxelles.

Jeg vil godt føje en ting mere til, og det er, at det ville dog være rimeligt — og det vil jeg gerne bede finansministeren svare på — om der i disse situationer, jeg her har talt om, i hvert fald fra ministeren tilgik skatte- og afgiftsudvalget de nødvendige informationer om, i hvilke tilfælde Kommissionen fastslår at der finder dumping sted i Danmark ved indførsel fra lande i Fællesskaberne.

Hvad angår industrien, er vi af den opfattelse, at dette lovforslag, for at sige det mildt, er vendt mod industrien, i særdeleshed vendt mod eksportindustrien og den industri, som konkurrerer med importen på hjemmemarkedet. Man ser det på to så vigtige områder af vor eksportindustri som f. eks. tekstilindustrien og jern- og metalindustrien. Hvis man ser på dem, vil man konstatere, at de fleste af disse industriers råvarer enten belægges med en told, som de for nuværende ikke bliver pålagt, eller disse industrier må se en klækkelig forhøjelse af de nugældende toldsatser i øjnene. Det undrer ikke os, at det er sådan; det sagde vi allerede under EF-debatten, derfor kan det ikke komme bag på os. Men nu er det altså konstateret.

Det må vel være rigtigt så i samme situation at sige, at med denne lov oprinder så sandhedens time for Industrirådet, for Dansk Arbejdsgiverforening og for de virksomheder og de virksomhedsejere og virk-

somhedsledere, som under trussel om lukning eller trussel om flytning af virksomhederne til syd for grænsen besvor deres medarbejdere at stemme ja den 2. oktober. Dette lovforslag understreger efter min opfattelse, at det var de ansatte, alle de, som ikke lod sig true, der havde ret i deres vurdering af omkostningerne for dansk industri ved en indtræden i Fællesskaberne, og at det var virksomhedslederne og -ejerne, der havde uret i den situation. Her bliver tale om betydelige omkostningsforøgelse i form af råvare told for eksportindustrien, og man fristes til at tro, at det måske er i lyset heraf, man skal vurdere visse ledende industrifolks advarsel til arbejderne og andre ansatte om, at man ikke bør stille for store krav til overenskomstfornyelserne nu til foråret. Hvis denne antagelse viser sig at være rigtig, er den bevis for, at også denne byrde er man indstillet på ensidigt skulle lægges på lønmodtagernes skuldre.

Vi vil for mit partis vedkommende omhyggeligt undersøge branche for branche, hvad dette vil komme til at betyde af arbejdsløshed i de forskellige områder af industrien. Vi føler, vi har en forpligtelse hertil; vi synes, andre også har det, men vi synes nok, den tilkommer såvel os som regeringen i dette tilfælde.

Lad mig gøre et par bemærkninger vedrørende Norge. Vi ser dette forslag som værende vendt mod Norge, uanset — og det synes jeg jeg vil understrege — regeringens gode hensigter og uanset dens lige så gode hensigtserklæringer om Norges forhold til De europæiske Fællesskaber, for konsekvensen af denne lov vil jo være, at den er vendt imod Norge. Hvis ikke, ville den ikke, for at blive i den nye terminologi, være EF-fähig. Finansministeren gør i sin skriftlige fremsættelse opmærksom på, at toldfriheden for industrivarer mellem Danmark og Norge kun kan bevares indtil udgangen af 1973, og at toldforholdene i øvrigt her bør finde deres løsning i en aftale mellem Norge og EF. Ja men så siger man jo også, at toldforholdene mellem Danmark og Norge er betinget af Danmarks medlemskab af EF, og så er det altså ikke længere Danmark, der forhandler told med Norge, men så er det Norge, der forhandler told med EF, hvori der indgår et land, som hedder Danmark. Og ingen drømmer vel om, at EF uden